

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/87/2019
Identifikačné číslo spisu: 1412215092
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Gandžala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1412215092.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu D., právne zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Hunom, so sídlom v Bratislave, Seberíniho 1, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 6C/261/2012 o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2018 sp. zn. 5Co/33/2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2018 sp. zn. 5Co/33/2017 z r u š u j e a vec tomuto súdu vracia na ďalšie

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 24. novembra 2015 č. k. 6C/261/2012-337 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady škody sumu 8 748,50 Eur s 8,75 %-ným úrokom z omeškania ročne od 11. októbra 2012 do zaplatenia a z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 8 000 Eur (prvý výrok) a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol (druhý výrok). Zároveň vo výroku rozhodnutia konštatoval, že o trovách konania rozhodne v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku (tretí výrok).

1. 2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa žalobou zo dňa 16. októbra 2010 domáhal voči žalovanej zaplatenia náhrady škody predstavujúcej náhradu trov jeho právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 9 779 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy pôvodne vo výške 400 000 Eur, pričom v priebehu sporu vzal žalobu v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy čiastočne (v časti o zaplatenie sumy 381 000 Eur) späť a z titulu náhrady nemajetkovej ujmy žiadal priznať sumu 19 000 Eur.

1. 3. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na vykonané dokazovanie a na zákonné znenia ustanovení § 1 písm. a/, § 3, § 4, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15, § 16, § 17 a § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“).

1. 4. Následne súd prvej inštancie uviedol, že sa v prvom rade musel vysporiadať s „námietkou nedostatku pasívnej legitímácie“ vznesenou žalovanou, ktorú považuje za nedôvodnú, stotožňujúc sa „s

právnym názorom Generálnej prokuratúry SR, že titul náhrady škody uznesením o vznesení obvinenia je účinné a vykonateľné už jeho vydaním bez ohľadu na to, kedy a či ho dostane prokurátor. Prokurátor sa na jeho vydaní nielenže nepodielá, ale jeho účinkom, t. j. škode, nemôže v tomto štádiu rovnako ako aj súd zabrániť a už vôbec nie škodu spôsobiť. Úvaha o jeho zodpovednosti je preto absurdná, a preto konal s (v záhlaví rozhodnutia označenou - poznámka dovolacieho súdu) žalovanou v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. Ďalej v súvislosti s ďalšou námietkou žalovanej, že nebol preukázaný vznik škody v rozsahu tvrdenom žalobcom, resp. priama príčinná súvislosť medzi žalobcom deklarovanou škodou a namietaným nezákonným rozhodnutím, uviedol, že žalobca bol právne zastúpený v rámci trestného konania a kto a v akom rozsahu zastupoval žalobcu v tomto konaní jednoznačne vyplýva z trestného spisu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/16/2009-1770. Nebolo sporné, že žalobca v tejto súvislosti vyplatil náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 8 748,50 Eur. Príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a rozhodnutím o vznesení obvinenia je v tomto prípade nesporná. Tým, že bolo vznesené obvinenie za skutok, ktorý nie je trestným činom, vznikla žalobcovi uplatnená škoda, a to bez ohľadu na to, či v trestnej veci bola podaná sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu, pretože bez ohľadu na rozhodnutie prokurátora vznikla žalobcovi škoda. V tomto prípade síce rozhodoval prokurátor, avšak sťažnosti žalobcu proti vznesenému obvineniu nevyhovel. Preto priznal žalobcovi uplatnenú náhradu škody vo výške zaplatených trov právneho zastúpenia v rámci trestného konania vo výške 8 748,50 Eur.

1. 5. V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmu súd prvej inštancie poukázal na to, že v priebehu konania došlo k zmene zákona ohľadne výšky nemajetkovej ujmy a preto žalobca zobral žalobu týkajúcu sa tohto nároku v časti 381 000 Eur späť s tým, že podľa názoru žalobcu možno za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považovať sumu 19 000 Eur (ktorá zodpovedá ustanoveniu zákona, podľa ktorého nesmie presahovať 50-násobok minimálnej mzdy, t. j. 50x 380 Eur). Vzhľadom na rozporné postoje strán sporu sa súd prvej inštancie zameril na zisťovanie, či v súvislosti s predmetným stíhaním žalobcu došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti a či vytykaným nesprávnym úradným postupom došlo k negatívnym následkom v jeho súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. V tejto súvislosti súd prvej inštancie vo všeobecnosti konštatoval, že je nepochybné, že trestné stíhanie, prípadne výkon uloženého trestu, sú spôsobilé vyvolať popri vzniku majetkovej škody aj vznik nemajetkovej ujmy. Prebiehajúce trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, ktorého síce do právoplatnosti meritórneho rozhodnutia treba považovať za nevinného, avšak fakt trestného stíhania je sám o sebe záťažou pre každého obvineného. Trestné stíhanie tak zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti. Možno konštatovať, že doba, počas ktorej trestné stíhanie prebieha, je tým nelegitimizujúcim faktorom, ktorý treba skúmať. V týchto prípadoch treba posúdiť príslušné obmedzenia osobnostných práv vzhľadom na zásadu proporcionality. Treba skúmať, či obmedzenie základného práva - práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti a práva na súkromie, je primerané uvedenému verejnému záujmu. Následne súd prvej inštancie priamo v súvislosti s prejednávanej sporom konštatoval, že z výsluchu žalobcu a svedkov mal za preukázané, že vznesením obvinenia žalobcovi došlo k veľmi vážnemu zásahu do jeho práv a práv jeho rodiny. Bol vylúčený zo strany, ktorej bol členom, takisto stratil dôveru v F., kde dovtedy zastával funkciu podpredsedu. Ďalšie negatívne dôsledky sa prejavili v rámci rodinnej firmy, realitnej kancelárie, keďže bol vylúčený z T. a negatívna reklama mala za následok podstatne menší záujem o služby realitnej kancelárie. Trestné konanie malo za následok i zmenu jeho správania, bol apatický, nevedel sa vysporiadať so vzneseným obvinením, a to až do takej miery, že musel byť liečený psychiatrom. Negatívne dôsledky sa dotkli i rodinného života žalobcu a jeho detí, predovšetkým dcéry, ktorá bola v tom čase maloletá a so zdravotnými dôsledkami sa nevysporiadala doposiaľ. Okrem toho súd prvej inštancie poukázal i na to, že pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme musel prihliadať i na ďalšiu skutočnosť, ktorou bola dĺžka trestného konania - 4 roky a 8 mesiacov a počas tohto obdobia na žalobcu dopadali dôsledky toho, že sa proti nemu viedlo trestné stíhanie. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy vychádzal zo zásady recipacity, pričom poukázal na tú skutočnosť, že žalobca síce nemôže za to, že v priebehu sporu bola obmedzená najvyššia možná výška uplatnenej nemajetkovej ujmy, ale treba vychádzať z toho, že ním uplatnená výška nemajetkovej ujmy zodpovedá maximálnej výške, ktorú mu je možné podľa zákona priznať. Z tohto dôvodu nie sú rozhodujúce subjektívne pocity žalobcu, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase a v tej istej situácii vnímala aj každá iná fyzická osoba. Vzhľadom na tieto skutočnosti považoval za primeranú

náhradu nemajetkovej ujmy sumu 8 000 Eur, pričom uvedená náhrada nemajetkovej ujmy zodpovedá zásahu do osobných práv žalobcu a zároveň je aj primeranou satisfakciou za to, že sa voči nemu viedlo trestné stíhanie za skutok, ktorý nie je trestným činom.

2. 1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na základe odvolania žalovanej rozsudkom z 4. septembra 2018 sp. zn. 5Co/33/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (druhý výrok).

2. 2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že dospel k záveru, že „odvolanie žalovanej proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie nie je opodstatnené“. Podľa jeho názoru „súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil.“ Preto sa plne stotožnil i s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“).

2. 3. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil aplikáciou ustanovenia podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolaiteľka“) dovolanie, v ktorom žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. 2. Z obsahu dovolania (vychádzajúc z článku 11 ods. 1 Základných princípov CSP a ustanovenia § 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a i explicitným poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

3. 3. V odôvodnení dovolania uviedla, že nesprávne právne posúdenie veci zo strany prvoinštančného i odvolacieho súdu vidí v tom, že napriek jej námietke o nepríslušnosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky konať v mene pasívne vecne legitimovanej Slovenskej republiky, vznesenej už pred súdom prvej inštancie, tieto súdu v konaní ďalej pokračovali so žalovanou Slovenskou republikou zastúpenou Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, a proti takto označenému subjektu na strane žalovanej vydali s nesprávnym poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. i meritórne rozhodnutie vo veci samej. Orgánom príslušným konať vo veci za žalovanú Slovenskú republiku mala byť pritom najneskôr od nadobudnutia účinnosti zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým sa novelizovali niektoré ustanovenia zákona č. 514/2013 Z. z. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2013 Z. z., a to najmä s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnený v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 6/2016. V závere dovolania žalovaná uviedla, že vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí vydanom v čase po vydaní uvedeného rozsudku dovolacieho súdu, ako i po jeho uverejnení v zbierke stanovísk od názoru dovolacieho súdu odklonil, keď za orgán príslušný konať za štát vo veci náhrady škody spôsobenej v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, a v ktorom prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru a podal v trestnej veci príslušnému súdu obžalobu, určil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, a to nesprávnou aplikáciou ustanovenia § 4 ods. 2 zákona 514/2013 Z. z., pričom tento odklon ani žiadnym relevantným spôsobom nezdôvodnil [v tejto časti dovolania (vychádzajúc z článku 11 ods. 1 Základných princípov CSP a ustanovenia § 124 ods. 1 CSP) ide de facto o uplatnenie prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP - poznámka dovolacieho súdu].

4. 1. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedol, že dovolací dôvod, tak ako ho vymedzila žalovaná nie je prípustný, nakoľko v dovolaní nebola jednoznačne vymedzená právna otázka. Rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu považuje za vecne a právne správne, a to hlavne s prihliadnutím na dátumy podania jednak žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a žaloby na náhradu škody, ktoré boli podané pred účinnosťou novely zákona č. 514/2013 Z. z., čiže pred dňom 1. januára 2013.

4. 2. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhoval dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§

35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, ktorou je právnická osoba, za ktorú koná zamestnanec alebo člen, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP) v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie dovolateľky je prípustné a dôvodné, a preto uznesenie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

6. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

9. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a

presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

10. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

11. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13. Podľa § 393 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

14. Z uvedeného vyplýva, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

15. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súde, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Podobne judikatúra ESLP, ktorá síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

16. Dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu musí konštatovať, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil iba na stručné stotožnenie sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie (bod 26), kde uviedol: „Pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s rozhodnutím a názorom súdu prvej inštancie.“, a to bez toho aby sa akýmkoľvek spôsobom zaoberal s konkrétnymi a jednoznačnými

námietkami žalovanej uvedenými v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, pričom išlo o skutkové tvrdenia a právne argumenty, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní podstatné a právne významné, teda nedal špecifickú odpoveď a jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. V tejto súvislosti dovolací súd obzvlášť poukazuje na skutočnosť, že v dobe rozhodovania odvolacieho súdu už bolo v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 1/2016 publikované rozhodnutie č. 6 (ktorého podkladom bol rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 14. októbra 2015 sp. zn. 8 Cdo 289/2014), ktoré rieši zásadnú právnu otázku, ktorý orgán koná v mene štátu (Slovenskej republiky) v skutkovo a právne totožnom prípade, ako v prejednávanej veci. Odvolací súd odklon svojho rozhodnutia od uvedeného stanoviska žiadnym spôsobom nevysvetlil.

17. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

18. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje i na procesnú „zmätočnosť“ rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúcu v tom, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu (vychádzajúc zo znenia prvého výroku), hoci odvolaním žalovanej bol napadnutý (len) vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie a zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie nebol oprávnenou stranou, t.j. žalobcom napadnutý.

19. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní odvolacieho súdu došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f/ CSP, pričom táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

20. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.